

Arrest

nr. 86 818 van 4 september 2012
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS loco advocaat S. PEETERS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 1 februari 2012 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 12 april 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, geboren en woonachtig te Mardan in de provincie Khyber Pashtoon Kwa (KPK). Uw echtgenote en uw drie minderjarige kinderen verblijven in Mardan, bij twee van uw broers en hun familie. U heeft verscheidene broers die op andere plaatsen

wonen, waaronder, Lahore, Peshawar, Hayatabad, Quetta en Islamabad. U bent Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim.

U diende Pakistan te verlaten omwille van problemen met criminele Taliban waarvoor u geen bescherming kon krijgen vanwege de overheid. U verklaart dat u de broer bent van de recent overleden filmacteur en -producer T. S.. Ook uw broer, die in Lahore woonde, kreeg telefonische bedreigingen. U was samen met uw broer zaakvoerder van het productiehuis "S.'s Film Production". Na de dood van uw broer nam diens zoon de zaak over. U bent nog steeds een partner in de zaak. U verklaart dat u in het begin van 2011 problemen kreeg met personen, die zich uitgaven als Taliban, volgelingen van een zeker M. H. S.. U vermoedt dat dit een schuilnaam is en dat het criminelen waren. Enkele mannen kwamen naar uw huis en zetten u onder druk om uw job te verlaten omdat het niet conform de Islam was. U argumenteerde dat u geen ander werk kon doen en dat u uw familie diende te onderhouden. Hierop eisten ze een grote som geld. U zei dat u zo'n grote som niet had en vervolgens stuurden ze een onderhandelaar die verscheidene keren kwam om u onder druk te zetten en u en uw familie te bedreigen. U weigerde te betalen. Dan, op een dag, wilde men u doen stoppen toen u met uw motor reed. Toen u plots drie mannen met baard en wapen zag, reed u er snel vandoor, waarop u beschoten werd. U vermoedt dat ze u wilden kidnappen. U rapporteerde dit incident bij de politie die een FIR opstelde. De politie zei echter dat het onmogelijk was om u bescherming te bieden. Na dit incident kwam de onderhandelaar terug en uit angst betaalde u een som van 350.000 PK roepie. Daarna was het een tijdje rustig, tot dezelfde onderhandelaar opnieuw geld kwam vragen. Hierop ontstond er een hevige ruzie, waarbij u ondermeer zei dat indien uw geld zondig was, ze het ook niet moesten vragen en dat ze met hun acties tegen de geest van de Islam handelden. In de periode daarna kreeg u talrijke telefonische bedreigingen. De situatie werd u te veel en u begon met een smokkelaar uw vertrek uit Pakistan voor te bereiden. Via uw broer die "directeur anti-narcotica" is in Islamabad, had u toegang tot de tweede hoogste politieofficier van de provincie, I.. Hij zei dat het moeilijk was iets te ondernemen omdat u niet door één persoon, maar door een groep werd geveiseerd. U verliet Pakistan einde januari 2012 op illegale wijze en diende in België een asielaanvraag in op 1 februari 2012.

U legt volgende documenten neer: een werkbadge d.d.1989 van 'Cherat Cement Ltd.'(origineel), een document van familiesamenstelling (origineel), een document ter registratie d.d. 05.03.2012 van uw aandeelhouderschap in "S.'s Film Production" (origineel), een kopie van een "First Information Report" (FIR) d.d. 14-02-2012 met correctie (origineel), drie documenten (kopieën) i.v.m de censuurraad films (periode 1992 -2004).

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed op vervolging zoals omschreven in de bovenstaande Conventie.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u heeft nagelaten enig officieel identiteitsbewijs neer te leggen, hoewel hierom werd gevraagd (gehoorverslag CGVS p.3-5). Het neerleggen van een werkbadge uit 1989 kan niet worden beschouwd als een bewijs van uw identiteit. Er kan dan ook niet met zekerheid worden vastgesteld dat de overige door u neergelegde stukken op u betrekking hebben.

Verder is het opvallend dat u in verband met de filmcarrière van uw broer weinig gedetailleerde en vooral weinig gedreven informatie kan verschaffen. Aangezien T. S. een beroemdheid was in Pakistan, kan van u worden verwacht dat u een levendiger beeld zou kunnen schetsen van zijn carrière. U kan zich bijvoorbeeld niet herinneren wat de laatste film is waarin hij heeft geacteerd. Ook op de vraag of uw broer, naast TV-werk, ook in cinema-films heeft meegespeeld, maakt u er zich vanaf met het nietszeggende antwoord dat hij "in vele films heeft meegespeeld". Ook de namen van enkele TV-series waarin hij meespeelde kan u zich niet goed meer herinneren. U stel kortweg dat alles is terug te vinden op het internet maar deze uitleg is wel zeer bout voor iemand die verklaart de broer te zijn van een gekend acteur en producer. U op uw schijnbaar gebrek aan interesse gewezen, geeft u enerzijds als verklaring dat u enkel de zakelijke kant van 'S.'s Film Production' behartigde, en anderzijds dat u onder stress stond tengevolge de problemen die zich hadden voorgedaan (gehoorverslag CGVS p.3-4). Geen van beide verklaringen is voldoende overtuigend. Toch niet wanneer u uw vrees voor vervolging voor een groot deel baseert op uw familieband met deze gekende acteur/producer én op het feit dat u de zakelijke kant van dit filmbedrijf voor uw rekening heeft genomen.

Wat betreft de door u aangehaalde elementen van vrees, dient te worden opgemerkt dat u door lokale Taliban en/of criminelen, het onderscheid is ook voor u moeilijk te maken, werd afgeperst. Omdat

u weigerde te betalen, werd u tijdens een mislukte poging tot kidnapping beschoten. U zegt dat u na de schietpartij naar de politie bent gegaan die een proces-verbaal opstelde (FIR), maar u geen bescherming kon bieden. U gevraagd wanneer u naar de politie bent gegaan, verwijst u naar de FIR. U zegt dat u het zich niet kan herinneren omdat u onder stress staat, dat het "ergens in 2011" was. U geeft zelfs bij benadering geen tijdssituering (gehoorverslag CGVS p.4 en p.6). Zelfs al legt u tijdens het gehoor een kopie van deze FIR voor, bent u niet in staat om zich de datum op dit document voor de geest te halen. Wat de FIR betreft, blijkt dat deze gedateerd staat op 14 februari 2012, terwijl het incident waarnaar wordt gerefereerd dateert van 15 februari 2011 (gehoorverslag CGVS p.5). Dit betekent dat er zich exact één jaar situeert tussen het incident en het opmaken van het proces-verbaal. Nochtans liet u uitschijnen dat u onmiddellijk na de poging tot ontvoering een klacht bent gaan neerleggen. U hierop gewezen, was u verrast maar gaf u terzake geen uitleg voor deze toch wel opmerkelijke vaststelling. In de na het gehoor toegestuurde documenten bevond zich een correctie vanwege de "Senior Superintendent of Police, Investigation Mardan". Het zou gaan om een vergissing, het door u gemelde incident zou hebben plaatsgehad op 14 februari 2011 en de FIR zou zijn opgesteld op 15 februari 2011. Niet alleen is een dergelijke vergissing (zowel aangaande de datum van het incident als aangaande de datum van de FIR) en correctie hoogst eigenaardig, het is bovendien merkwaardig dat u tijdens het gehoor niets heeft gezegd over het bestaan van deze "officiële correctie" in verband met FIR no. 53. Bovendien is duidelijk zichtbaar dat men een (onbekend) getal (bovenaan rechts van het document) met het cijfer '53' (no. van de FIR) heeft overschreven. Er rijzen dan ook ernstige twijfels omtrent de authenticiteit en herkomst van al deze stukken, zowel als betreffende uw eigen verklaringen omtrent deze zogenaamde poging tot ontvoering en de daaropvolgende repliek van de politie.

Verder, heeft u er geen enkel idee van of de politie een onderzoek deed naar aanleiding van uw klacht. Men kan echter verwachten dat u daar minstens naar zou hebben geïnformeerd, ook al had de politie gezegd dat ze u niet kon beschermen, wat nog van een andere orde is (gehoorverslag CGVS p.8). Een eventueel onderzoek had mogelijks bijkomende informatie in verband met uw situatie kunnen opleveren.

Wat er ook van zij, de door u aangehaalde elementen van vrees, in zoverre deze nog als geloofwaardig kunnen worden beoordeeld, zijn lokaal van aard. Het CGVS erkent, dat het Noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan.

Daar uw ingeroepen vrees voor de Taliban onvoldoende aannemelijk is en u geen vrees voor uw autoriteiten inroept, wijst niets er op dat u het slachtoffer van deze strijd zou worden in een andere Pakistaanse regio dan uw regio van herkomst. Met name dient erop te worden gewezen dat de zoon van uw broer, tevens uw zakenpartner, in Lahore verblijft. Verder heeft u ook een broer die een hoge politiefunctie uitoefent en in Islamabad woont (Gehoarverslag CGVS p. 2 en p. 10). U kan zich aldus, om aan de specifieke maar lokale situatie in Mardan te ontkomen, in Lahore of Islamabad vestigen, waar u over familiebanden beschikt en uw leven en uw werk, zonder een vrees voor vervolging, kan verderzetten.

U komt dan ook niet in aanmerking voor de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch voor subsidiaire bescherming, overeenkomstig art. 48/4, §2, van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De werkbadge ('Cherat Cement Co.', waar u vroeger zou hebben gewerkt) is geen document van identiteit, het uittreksel van familiesamenstelling en het document gesigneerd door B. S. is louter een aanwijzing van uw identiteit, doch u legt geen enkel officieel identiteitsdocument neer. De FIR werd bovenstaand omstandig omschreven. De documenten inzake de filmcommissie/censuur zijn een kopie en geen aanwijzing van recente activiteiten in de filmindustrie. Na het gehoor liet u ook een attest van diefstal overmaken aan het CGVS, opgesteld door de politie van het Station Rogier in Brussel, dat uw reistrolley in het station van Brussel-Noord werd gestolen met daarin documenten in verband met uw asielaanvraag. Het is onduidelijk over welke documenten het hier zou kunnen gaan en of het hier om stukken gaat die u nog niet op het CGVS heeft neergelegd. Alleszins liet u tijdens het gehoor uitschijnen dat het niet echt mogelijk was nog extra stukken te laten opsturen vanuit Pakistan (gehoorverslag CGVS, p. 3).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zicht in een eerste middel op de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en in een tweede middel op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het EVRM. Verzoeker verwijst in het eerste middel tevens naar bepaalde rechtspraak, artikel 8 *juncto* 14 EVRM, artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het evenredigheidsbeginsel.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de vreemdeling in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Met betrekking tot de verwijzingen naar het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden moet erop gewezen worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld. Voorts kan niet worden ingezien, en wordt evenmin toegelicht, hoe een schending van artikel 8 of artikel 14 EVRM zou voorliggen. Deze onderdelen worden dan ook niet ontvankelijk aangevoerd.

2.5. Een schending van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, de beslissing staat immers geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd, en de gevolgen van de beslissing staan evenmin in wanverhouding met het doel van de beslissing die de commissaris-generaal op basis van zijn wettelijke bevoegdheden heeft genomen.

Waar verzoeker aanvoert dat uit de bestreden beslissing *“geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds”*, kan erop worden gewezen dat het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid. In zoverre al nuttig aangevoerd, is dit onderdeel van het middel dan ook ongegrond.

2.6. Daar waar verzoeker in het tweede middel stelt dat uit uniforme informatie blijkt dat de mensenrechten voor Roma in Kosovo op grote schaal worden geschonden, gaat de Raad ervan uit dat het hier een materiële onzorgvuldigheid betreft daar onderhavig beroep betrekking heeft op de situatie van een Pakistaan uit het Mardan District.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker toont ter terechtzitting zijn originele identiteitskaart maar niet zijn paspoort, terwijl zijn echtgenote en broers nog altijd op dit adres wonen en verzoeker nog contact heeft met zijn familie (CGVS p. 3). Verzoekers excuus dat hij de documenten niet kon laten opsturen want “*onze vrouwen zijn niet slim, ze kunnen niet buiten gaan*” (CGVS p. 3) komt, in het licht dat verzoeker ook meerdere broers heeft in Mardan die hij evenmin heeft aangesproken, voor als een zwakke uitvlucht (CGVS p. 2) die zijn gebrek aan medewerking niet kan verschonen. Ter terechtzitting wordt verzoeker gevraagd naar zijn paspoort doch hij antwoordt niet op de vragen. Verzoeker stelt in het Engels dat hij de Pashtou tolk niet begrijpt omdat deze persoon het Pashtou uit Afghanistan spreekt. Daargelaten dat de tolk mogelijk met een ander accent spreekt, kan niet worden ingezien waarom verzoeker op een eenvoudige vraag niet kan antwoorden. Bovendien kan verzoeker die wenst verder te spreken in het Engels, evenmin in het Engels een aannemelijke verklaring geven voor het feit dat hij als zakenman, met naar zijn zeggen vele financiële belangen in Pakistan (zie CGVS-verhoor), zijn paspoort niet voorlegt. Verzoekers geloofwaardigheid en deze van zijn asielrelaas zijn dan ook ernstig gehypothekeerd nu hij evenmin aantoonst hoe en wanneer hij zijn land heeft verlaten.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Conform artikel 9 van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, alsook de gezaghebbende richtlijnen van het UNHCR inzake discriminatie (zie UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54) dienen daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève zo ernstig van aard te zijn of zo vaak voor te komen dat zij een ernstige schending vormen van de grondrechten van de mens.

3.4. Verzoeker startte in 1992 een zaak met zijn beweerde broer T.S., waar hij instond voor de verspreiding van de films naar de groothandel en verschillende cinema's (CGVS p. 2-3). Uit het CGVS-verhoor blijkt dat verzoeker zijn broers filmcarrière niet kan toelichten wat volgens het verzoekschrift te wijten is aan de *“zeer traumatiserende gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en hij onder enorme stress staat waardoor hij oververmoeid is”*.

3.4.1. Verzoeker toont niet aan dat hij de broer is van de overleden filmacteur nu hij diens laatste film niet kent, en enkel de televisieserie *“rana”* herinnert waarvan hij er zelf 2 of 3 gezien heeft (CGVS p. 3) en ook geen recente televisieserie (CGVS p. 4) kan noemen. Verzoekers beweerde familieband kan dan ook niet overtuigen, noch dat hij ongeveer twintig jaar als zakenpartner zou hebben samengewerkt met deze filmacteur (CGVS p. 2, p. 5) als filmdistributeur en medezaakvoerder van *“S.’s Film Production”*. Verzoeker toont aldus niet aan welke zijn professionele activiteiten waren en aldus evenmin zijn voorgehouden profiel terwijl de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377), noch de bewering dat verzoeker getraumatiseerd zou zijn, wat overigens evenmin medisch wordt geadstrueerd, zeker niet gezien de ‘verdrongen feiten’ in deze geen heftige of levensbedreigende situaties betreffen, doch evidente basiskennis over zijn eigen broers filmcarrière die ongetwijfeld ook in familiekring en bij vrienden werd besproken en over verzoekers zakenleven. Verzoeker wijzigt overigens na de bestreden beslissing de aard en oorzaak van zijn voorgehouden vervolging en stelt dat zijn vrees grotendeels geënt is op zijn job in de filmindustrie doch geenszins hoofdzakelijk op de familieband met zijn broer. Hij beweert dat zelfs indien hij niet de broer van een beroemd acteur zou zijn geweest, hij dezelfde bedreigingen zou hebben ontvangen. De Raad ziet niet in waarom verzoeker dit dan wel anders heeft voorgehouden. Verzoeker past dus zijn verklaringen aan wanneer hij geconfronteerd wordt met zijn eigen onwetendheden. Dit ondergraaft verder zijn geloofwaardigheid.

3.4.2. Verzoeker haalt in deze een poging tot afpersing aan, waarna hij na een beschieting betaalde en later opnieuw afgeperst en bedreigd werd. Verzoeker heeft deze beschieting echter niet op de DVZ aangehaald (vragenlijst 3.5), terwijl dit het cruciale incident van zijn asielrelaas is waardoor hij uiteindelijk toch betaalde en ook zijn uiteindelijke vluchtaanleiding was (CGVS p. 9). Er kan dan ook slechts worden vastgesteld dat verzoeker zijn verklaringen ook op deze punten wijzigt en aanvult naarmate de duur van de procedure. Dit klemmt te meer nu dienaangaande blijkt dat verzoeker niet kon situeren wanneer in 2011 deze beschieting zou hebben plaats gevonden (CGVS p. 4, p. 6), noch kon hij tijdens het CGVS-gehoor enige uitleg geven waarom volgens de vertaling van de FIR tijdens het gehoorverslag (p. 5) blijkt dat de beweerde beschieting in de FIR gedateerd werd op 14 februari 2012 (en niet 15 februari 2011 zoals de bestreden beslissing schrijft), zijnde exact één jaar na het opstellen van de kwestieuze FIR van 15 februari 2011 (en niet 14 februari 2012 zoals de bestreden beslissing schrijft).

Voor zover verzoekers vervolging aldus geloofwaardig zou zijn geweest – *quod non* – twijfelt verzoeker zelf of het geen gewone criminelen zijn (CGVS p. 7), is de link tussen de afpersing en de beschieting niet aannemelijk (*“Ja, toen kwam die man verschillende keren, hij eiste geld, maar zei dat de personen die op mij hadden geschoten, niets met hem hadden te doen”*, CGVS p. 8), noch maakt verzoeker aannemelijk dat deze feiten het lokale niveau overstijgen, zodat de voorgehouden lokale, onderscheiden en louter criminele feiten bezwaarlijk volstaan om een beroep op internationale bescherming te rechtvaardigen.

3.5. Met betrekking tot de foutieve datering van de FIR, herhaalt verzoeker dat hij dit niet had opgemerkt, dat hij in alle haast zijn land is ontvlucht zonder documenten en dat hij na telefonisch contact met zijn familie de documenten enkele dagen voor zijn verhoor kreeg toegestuurd en deze slechts vluchtig heeft doorgenomen. Bovendien gaat het slechts om één cijfer verschil in het jaartal. Ten slotte heeft verzoeker alles in het werk gesteld om de correctie over te maken aan de commissaris-generaal.

3.5.1. Verzoeker gaat er ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De Raad kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

In deze hecht de Raad geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is het aan verzoeker om te voorzien in een vertaling van de FIR, wat hij nalaat.

Hoe dan ook verzoeker biedt geen verklaring voor het feit dat het incident in de FIR een jaar na de FIR zelf werd gedateerd, noch voor de terechte vaststelling van de commissaris-generaal dat men een (onbekend) getal (bovenaan rechts van het document) met het cijfer '53' (no. van de FIR) heeft overschreven. Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het herhalen van het asielrelaas en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dat verzoeker tijdens het gehoor niets gezegd heeft over de correctie kan worden aangenomen indien hij die pas nadien had aangevraagd, doch dit kan geenszins de oorspronkelijke 'vergissing' in de FIR verschonen. Overigens is de correctie niet voorzien van een officiële hoofding, noch van een datum noch van de naam van de ondertekenaar zodat noch aan de FIR noch aan de correctie enige bewijswaarde kan worden verleend.

Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoeker zijn verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn, *quod in casu non*.

3.6. Verzoeker toont dan ook de waarachtigheid van de ingeroepen asielmotieven niet aan. Zijn bewering dat de politie weigerde hem bescherming te geven (CGVS p. 6), is dan ook irrelevant. Volledigheidshalve kan worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen ook op dit punt ondermaats zijn en hij niet eens weet of er een politieonderzoek werd gevoerd (CGVS p. 8). Bijgevolg kan geenszins gesteld worden dat de Pakistaanse autoriteiten onwillig of onkundig waren om verzoeker bescherming te bieden.

3.7. Verzoeker toont evenmin aan nood te hebben aan een intern vestigingsalternatief (CGVS p. 9). Verzoeker werpt op dat hij zijn familie niet in gevaar wil brengen terwijl zijn vrouw en kinderen en twee van zijn broers met hun familie nog steeds op hetzelfde adres in Mardan District verblijven alsmede de familie van verzoekers overleden broer T. S. (gehoorverslag p. 2). Tevens beklemtoont de Raad dat indien verzoeker Mardan District te gevaarlijk zou vinden -voor andere redenen dan wat hij in zijn asielrelaas voorhoudt- er hem niets kan verhinderen om zich te vestigen in een andere provincie van Pakistan te meer daar er nog een broer verblijft in Islamabad (CGVS p. 2) en de zoon van zijn broer T. S. die tevens zijn zakenpartner zou zijn, in Lahore woont (CGVS p. 8). Verder werd evenmin aangetoond dat de criminele feiten – voor zover al waarachtig, *quod non* – door de Taliban werden gepleegd, noch dat deze het lokale niveau overstijgen. In deze wijst de Raad erop dat artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet stelt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen enkele motivering geeft aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

Inzake artikel 48/4, §2, c vreemdelingenwet verwijst de Raad naar volgende overwegingen: *“Wat er ook van zij, de door u aangehaalde elementen van vrees, in zoverre deze nog als geloofwaardig kunnen worden beoordeeld, zijn lokaal van aard. Het CGVS erkent, dat het Noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar uw ingeroepen vrees voor de Taliban onvoldoende aannemelijk is en u geen vrees voor uw autoriteiten inroept, wijst niets er op dat u het slachtoffer van deze strijd zou worden in een andere Pakistaanse regio dan uw regio van herkomst. Met name dient erop te worden gewezen dat de zoon van uw broer, tevens uw zakenpartner, in Lahore verblijft. Verder heeft u ook een broer die een hoge politiefunctie uitoefent en in Islamabad woont (Gehoorverslag CGVS p. 2 en p. 10). U kan zich aldus, om aan de specifieke maar lokale situatie in Mardan te ontkomen, in Lahore of Islamabad vestigen, waar u over familiebanden beschikt en uw leven en uw werk, zonder een vrees voor vervolging, kan verderzetten.”*

4.3. In zoverre verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land (of regio) sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten.

4.4. Indien de situatie in Pakistan, zoals aangebracht in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier (Subject Related Briefing “Pakistan” “Algemene Veiligheidssituatie”), inderdaad in bepaalde regio's verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land, noch in het Mardan district. Immers daar waar er in bepaalde districten in Khyber-Pakhtunkhwa in 2009 en begin 2010 nog militaire operaties plaatsvonden, dan wel nadien zelfmoordaanslagen door Talibanmilitanten

werden uitgevoerd, is dit niet het geval in het Mardan district, noch is daar sprake van etnische of intertribale clashes (p.12-13), integendeel dit is één van de districten waar vluchtelingen bescherming zochten (p. 15). Aldus kan de situatie in het Mardan district zeker niet gelijkgeschakeld worden met een gewapend conflict in de zin van het internationaal humanitair recht. De Raad beklemtoont in deze dat de loutere erkenning dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, geenszins impliceert dat deze strijd ook gelijkgeschakeld kan worden met een intern gewapend conflict in de zin van het humanitair recht. Verzoeker toont niet middels concrete aanwijzingen aan dat er in het Mardan district sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven of de persoon van een burger.

4.5. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.6. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK